

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВИН

при участието на секретаря МК
като разгледа докладваното от ВИН Административно наказателно дело № 20221110201246 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление /НП/ № 719 от 11.11.2021г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/ на С. Х. В. с ЕГН ***** е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на осн. чл. 209а, ал. 4, пр. 2 във връзка с чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /ЗЗдр/ за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр.

Недоволен от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното лице, което в срочно подадена жалба чрез своя упълномощен защитник го атакува с искане за отмяна. На първо място се сочи, че както при съставянето на АУАН, така и на издаденото въз основа на него НП са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, в частност, че посочения в НП и приложен към административнонаказателната преписка АУАН № 719/06.10.2021г. е различен от връчения на жалбоподателя АУАН № 892908/06.10.2021г. На следващо място се релевират възражения за липса на материална компетентност както на актосъставителя, така и по отношение на наказващия орган, липса на точно и ясно описание на фактическата обстановка, на точното място на извършване на деянието и отнасянето му към съответната хипотеза на закона, с което се затруднява организирането защитата на жалбоподателя. В същото време в жалбата се развиват доводи за липса на субективна страна на вмененото на санкционираното лице нарушение, поради факта, че няма данни за надлежното му информиране за въведената противоепидемична мярка, доколкото неоторимата презумпция за знание не се отнася до ненормативните актове, които не са част от съдържанието на ДВ, какъвто се явява и заповедта на министъра на здравеопазването. В допълнение се излагат аргументи за нищожност на заповедта за въвеждане на противоепидемични мерки, поради незавършен фактически състав, свързан с липсата на обнародване в Държавен вестник, както и за принципна недопустимост бланкетната норма на чл.209а ЗЗдр да се запълва с общ административен акт. В заключение се твърди, че в настоящия случай са налице предпоставките за приложимост на чл. 28 от ЗАНН, доколкото деянието е маловажно предвид инцидентния характер на своето възникване и липсата на общественоопасни последици от него. Прави се искане и за присъждане на сторените по делото разноски, в това число и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично,

представлява се от адв. Ж. от САК, който поддържа искането за отмяна на наказателното постановление по съображения, аналогични на изложените в жалбата.

Въззиваемата страна – директорът на СДВР, редовно призован, се представлява от юрисконсулт А, която пледира за потвърждаване на обжалваното НП, отхвърляне на депозираната жалба като неоснователна и недоказана. Акцентираща върху спазването на разпоредбата на чл.43, ал.1 ЗАНН относно връчване на акта при отказ, върху законосъобразното определяне на наказанието, както и върху изпълнението на изискванията на ЗАНН относно съдържанието на акта и наказателното постановление. В допълнение се изтъква, че мястото на извършване и заеманата от нарушителя полицейска длъжност са налице отегчаващи отговорността обстоятелства. Предвид на това пледира за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на представляваната от нея страна, като прави възражение за прекоменорност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. Х. В. с ЕГН *****, с адрес в гр. *****, служител на МВР, на длъжност разузнавач към ***.

На 06.10.2021г. екип на Столичната регионална здравна инспекция извършила проверка по спазване на противоепидемичните мерки в сградата на Девето районно полицейско управление на СДВР, находящо се в гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 464, вх. В. При това на стълбище, находящо се на втори етаж на административната сграда бил забелязан жалбоподателя С. В. без поставена защитна маска на лицето си, покриваща носа и устата му. По същото време в Република България била въведена извънредна епидемична обстановка, обявена с Решение № 325 на Министерски съвет от 14 май 2020 г., чийто срок е удължаван с поредица от решения на същия държавен орган.

В тази връзка, свидетелят С. С.- полицейски инспектор, чието работно място било извън посочената административна сграда бил извикан от своя ръководител- ИВ да се яви в 09 РУ-СДВР, където началника на сектор "Административен"- КБа и началника на сектор "Криминална полиция"- ДП, вписани като свидетели в АУАН, устно разпоредили на свидетеля С. С. да състави акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя В., във връзка с констатацията на СРЗИ.

При това свидетелят С. на длъжност „младши инспектор“ при 09 РУ-СДВР съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АА с бланков № 892908 от 06.10.2021г., с който срещу жалбоподателя С. В. било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че в условията на обявена в Р България извънредна епидемична обстановка намирайки се на закрито обществено място, не е бил с поставена защитна маска за еднократна или многократна употреба на лицето си, с което виновно е нарушил чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр. Актът бил съставен в присъствието на посочените по-горе двама свидетели и на нарушителя. Същият му бил предявен за подпис и запознаване с връчване на препис.

На база на така съставения АУАН, заведен под № 719, било издадено процесното наказателно постановление № 719 от 11.11.2021г., с което директорът на СДВР наложил на С. Х. В. с ЕГН ***** административно наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2 във връзка с чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр за виновното нарушаване на последната разпоредба.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля С. С., както и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства - АУАН № 719, изготвен върху бланка серия АА, № 892908 от 06.10.2021г., Заповед № 513з-7383/27.03.2020 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР за съставяне на актове за установяване на административни нарушения по чл. 209а от ЗЗдр, Удостоверения от отдел „Човешки ресурси“ на СДВР за заеманите от наказващия орган и актосъставителя длъжности.

Настоящият съдебен състав кредитира в пълна степен показанията на изслушания в качеството на свидетел служител от *** – С. С., който е съставил АУАН срещу

жалбоподателя. Събраните от него сведения се явяват логични, последователни и без вътрешни противоречия, като същите съответстват на приобщените по делото писмени доказателства. Съдът приема за достоверни изложените от актосъставителя показания, като не се откриват причини, които биха могли да обосноват заинтересованост у лицето, съответно – които биха разколебали верността на изложените от него фактически данни касателно разглеждания случай. Показанията на свидетеля съдържат изчерпателна информация за призоваването по телефона, което лицето е получило във връзка с явяването в сградата на районното управление, информацията, която му е предоставена от ръководните органи от СДВР и устните нареждания, които са му дадени с оглед ангажирането отговорността на жалбоподателя. Особено впечатление прави заявеното обстоятелство, свързано с липсата на възприятия у свидетеля по отношение на констатираното нарушение, както и твърдението, че деянието е било забелязано от проверяващите от РЗИ и международната делегация, изпратена на посещение в полицейския участък, което създава неяснота досежно доказаността на административното нарушение и сериозно разколебава съставомерността на деянието, като не се установяват лица, било актосъставителя, било свидетели по акта, възприели нарушението и неговите обективни характеристики, описани в акта.

Съдът възприема в цялост и приобщените по делото по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие, като същите са свързани с правомощията на актосъставителя и наказващия орган и не допринасят съществено за запълване на празнотите във фактическата обстановка.

Въз основа на възприетата за несъмнена фактическа обстановка и предвид разпоредбата на чл. 334 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът извърши цялостна проверка на обжалваното наказателно постановление и достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице - адресат на административнонаказателната санкция, в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което същата се явява допустима, а разглеждането ☐ по същество налага извод за необходимост от отмяната на наказателното постановление при частично споделяне на развитите в жалбата доводи.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН серия АА с бланков № 892908/06.10.2021 година, който, видно от поставения подпис в частта от акта, имаща значението на разписка, е бил връчен на санкционираното лице. Формалният преглед на документа и съпоставката между двата налични по делото акта (този, представен с жалбата и този, приложен към административнонаказателната преписка), води до извод за пълно тъждество в съдържателен аспект, което от своя страна обуславя неоснователността на релевираното от нарушителя възражение в тази насока.

АУАН е съставен от компетентен орган, действащ в рамките на своята материална и териториална компетентност, като съгласно чл.209а, ал. 3, предл. 3 от ЗЗдр актовете за нарушения по този текст се съставят от длъжностни лица, определени от директорите на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Такива съгласно т.1 от представената по делото Заповед № 513з-7383/27.03.2020г. на директора на СДВР са държавните служители- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, какъвто актосъставителят С. се явява с оглед представеното Удостоверение за заеманата от него длъжност „младши полицейски инспектор“ в сектор "Охранителна полиция" на 09 РУ-СДВР, доколкото с оглед структурта на МВР, към която се числи актосъставителя, същият се явява полицейски орган по смисъла на чл.56, ал.1 ЗМВР. Наказателното постановление също е издадено от териториално и материално компетентен орган – директор на СДВР - КМ, действащ в кръга на възложената си функционална компетентност съобразно, като видно от представеното Удостоверение, същият заема длъжност „директор на СДВР" считано от 20.07.2021г. по силата на Заповед № 8121к-8940/20.07.2021г.(с погрешно цитирана в НП дата на издаване), и е нормативно оправомощен като наказващ орган по силата на чл.209а, ал. 4, предл. 2 от ЗЗдр. Актът и наказателното постановление са издадени

в рамките на сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и в рамките на общия давностен срок.

При все това обаче, основателно се явява наведеното в жалбата оплакване за ненадлежно описание на нарушението от фактическа страна, в частност относно точното място на деянието. Съгласно отразеното в АУАН и НП, нарушението се е изразило в неносене на маска на закрито обществено място - "сградата на 09 РУ СДВР". Дефиниция на понятието "закрито обществено място", е дадена в т. I.10 на Заповед № РД-01-743/31.08.2021г. министъра на здравеопазването, като това са местата "достъпни за граждани и/или предназначени за обществено ползване". Предвид на това стълбището на сградата на 09 РУ-СДВР, се явява твърде общо описание, което не позволява да се прецени дали жалбоподателят В., се е намирал на достъпно за граждани място на територията на районното управление, още повече предвид заеманата от него длъжност "разузнавач", която не предполага извършване на административно обслужване на граждани. Предвид на това и така дефинираното място- стълбище на втори етаж на сградата, в светлината и на твърдението на свидетеля, че свободен достъп на граждани е налице единствено до помещенията на паспортна служба не представлява достатъчно точно описание на мястото на извършване на нарушението, което да позволи категорично да се заключи дали се касае за обществено място по смисъла на заповедта на министъра на здравеопазването или не. С оглед на това е налице ненадлежно описание на нарушението в разрез с изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, което не само ограничава правото на защита, но и препятства преценката относно съставомерността на деянието като административно нарушение по чл.209а, ал.1 ЗЗдр вр. т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021г. на МЗ.

Въпреки наличието на посоченото отменително основание, от процесуално естество, настоящият съдебен състав намира, че следва да се отбележи и, че в хода на процеса не бяха събрани нужните неоспорими доказателства, които да наведат на извод за доказаност на конкретното административно нарушение. Както вече беше изяснено, актосъставителят, в качеството си на полицейски служител, на когото са възложени служебни правомощия, свързани със съставянето на актове за установяване на нарушения по чл. 209а от Закона за здравето, е бил повикат от свои колеги, с които се намира в отношение на йерархическа подчиненост, като съобразно дадената му устна заповед е реализирал произтичащите от закона свои прерогативи по съставяне на АУАН. Дори и формално да е допустимо да се инициира административнонаказателна процедура по сведения на очевидци на нарушението, то в настоящата хипотеза такива липсват, като нито едно от далите указания лица, вписани като свидетели в акта не е възприело твърдяното нарушение, от което те са научили от неустановени лица, с които актосъставителя не е имал контакт. Не на последно място недоумение буди и факта, защо въпреки извършването на проверката с участие на служители на СРЗИ, именно последните не са предприели ангажиране на административно-наказателна отговорност на жалбоподателя.

Предвид на това съдът намира, че отсъстват каквито и да е фактически данни, които могли да свържат жалбоподателя с деянието, за което му е наложено наказание. Обвинителната теза се крепи на производни доказателства с неясен първоизточник, които не бяха потвърдени в хода на съдебното следствие, а точно обратното – тяхната доказателствена стойност беше опровергана. Пълната липса на каквито и да е доказателствени източници, които да укажат на извършеното административно нарушение навежда на извод за недоказаност на процесното деяние, което от своя страна съставлява ясна индикация за материалната незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното наказателно постановление.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно - издадено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, а освен това и като недоказано, издадено при неясно установена фактическа обстановка.

От страна на жалбоподателя се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, като предвид изхода на производството и на основание чл.63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, същите следва да бъдат възложени в тежест на въззиваемата страна - Столичната дирекция на вътрешните работи. Съгласно приложените Договор за правна защита и съдействие и списък на разноските, сторените от жалбоподателя разноски са в

размер на 450 лева, при минимално предвиден съобразно правилата за изчисляване по чл. 18, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения разме от 400 лева. Действително, доколкото делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност и разглеждането му е приключило с провеждането на едно заседание, по което е разпитан един свидетел, но при все това размерът на претендираното възнаграждение незначително надхвърля минималното такова и не може да се определи като прекомерен, с оглед, на което следва да се присъди в пълен размер.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 719 от 11.11.2021 г. на директора на СДВР, с което на С. Х. В. е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на осн. чл. 209а, ал. 4, пр. 2 във връзка с чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр за виновното нарушаване на последната разпореда.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Х. В. с ЕГН ***** сторените от него съдебно-деловодни разноси по делото, представляващи адвокатски хонорар за оказана правна помощ, възлизащи на сумата от 450 лева.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр. София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____